కథానిక

"ఈ ఇరుకు గదిలో వాలీవాలని జీతం డబ్బులతో నేను సంసారం చేయలేక పోతున్నాను బాబూ"

భార్య మ..ంలోకి ఒక్క మారు మాసి, గీస్తున్న బొమ్మ వైపు మాపు మరల్చు కున్నాడు. సుందరయ్య - నెలకో మారైనా ఆవిడీ మాటే అంటూనే వుంటుంది.

"ఏమైందిప్పుడూ" అడగాలనే వూరు కున్నాడు.

"ధరలెలా పెరిగి పోతున్నాయో మీకేం తెల్సినట్టు లేదు - పూర్వం మనిద్దరిమే - ఇప్పుడు చంటాడి ఖర్చు కూడా! మీరేమీ పట్టించుకోరు!"

సుందరయ్యకు అర్థమైందామె విసుగు

అతనుడబ్బునుగురించి అట్టే తాపత్రయ పడడు. జీవితంలో 'సర్దు కోవడం' బాగా అలవాటు చేసుకున్నాడు. మనిషికి తృప్తి అనేది ఎప్పటికీ వుండదని అతని అభిప్రాయం. మానవుడు ఆశాజీవి ఆ ఆశలు అనంతం కొన్ని ఆశలు తీరినా, మరెన్నో ఆశలుఅడియాసలుగానేమిగిలిపోతుంటాయి. వాటిని అందుకునే తాపత్రయంలో పరుగు అనవసరం అనుకుంటాడతను.

"ఎంత పొదుపుగా వాడినా డబ్బు సరిపోవడం లేదు. సంపాదన పెరిగే ఆలోచనేదైనా చేయరాదూ?"

సుందరయ్య ఏం మాట్లాడలేదు.

"అత్యవసరమైన వస్తువులు కొనుక్కో డానికి కూడా నెలలూ సంవత్సరాలూ వాయిదాలు వేయాల్సి వస్తోంది. దానికి తోడు ఇల్లుకూడా ఎంతఇరుకైపోయిందో చూడండి! ఒక మూల వంట, ఒక మూల మంచం - మరో మూల మీ పెయింటింగ్ సామాగ్రి! పిల్లాడి ఉయ్యాల వూపడానికైన వీల్లేక పోతోంది! నేనన్నానంటే మీక్కోపం వస్తుం దేమోగానీ ప్రతినెలా కేన్వాసులో, కార్డు బోర్డులో రంగులో కొంటూనే వుంటారు. బొమ్మలేస్తూనే వుంటారు. కానీ వాటి వల్ల లాభం నాకే మాత్రం కన్పించటం లేదు. అవి పేరుకుపోయి ఇంట్లో వున్న కాస్త స్థలాన్నీ మింగేస్తున్నాయి"

తన పెయింటింగ్స్ విలువ భార్యకు తెలియదు - తెలిసేట్టు చెప్పినా ఆమెకర్థం కాదు - ఆ విషయం పెళ్ళయిన కొత్తలోనే తెల్సుకున్నాడు సుందరయ్య. ఏ రకమైన లాభమైనా డబ్బు రూపంలో లేకపోతే ఆమె గుర్తించదు!

ఈ ఇరుకు జీవితంలో బొమ్మల ద్వారా తనెంత ఆనందాన్ని పొందుతున్నాడో ఆమెకు చెప్పినా అర్థం కాదు అనుకున్నాడతడు. సుందరయ్యకు తను గీసిన చిత్రాల మీద విపరీతమైన గౌరవం, ఇష్టం ఎప్పటికైనా ఆ రంగుల చిత్రాలే తన జీవితంలో వెన్నెలలను విరబూయిస్తాయనీ అతడి నమ్మకం - ఎప్పుడో చదువుకునే రోజుల్లో అతను తొలి సారిగా వేసిన ఒక వర్ణ చిత్రానికి బహుమతి రావడం, జిల్లా కలెక్టరు చేతుల మీదుగా ఆ బహుమతి నందుకోవడం అతనిలోని నమ్మ కానికి కారణం కావొచ్చు.

చిన్న తనం లోనే తల్లీ దండ్రీ పోతే మేనమామ వద్ద పెరిగేడు సుందరయ్య - తన లోని చిత్రకారుడిని వెలికి తీసి ప్రోత్స హించింది కూడా ఆయనేనని సుందరయ్య విశ్వాసం. అనుభవాలను ఆలోచనలు పదును పెట్టే ఆ రోజుల్లోనే జీవితమంటే ఏమిటో కొంత తెల్సింది ఒకరి కోసం త్యాగం చేయ డంలో గల మానవత, ఒకరి అభివృద్ధికి నిస్వార్థంగా చేయూత నివ్వడంలో వుండే ఆనందం ఆయన నుండే తెల్సుకున్నాడు సుందరయ్య. ఇరుకు జీవితం గడుపుతూనే విశాలంగా ఆలోచించడం నేర్చుకున్నాడు.

ఆ సాయంకాలం సుందరయ్య కంపెనీ నించి తిరిగొచ్చేసరికి ఇంట్లో కొంత మార్పు కన్పించింది. ఫ్రేములు కట్టిన అతని పెయిం టింగ్స్ నన్నిటినీ దగ్గరగా ఒక మూల పేర్చి, వాటికో చెక్క పెట్టెను అడ్డంగా పెట్టింది అతని భార్య - ఆ చెక్క పెట్టె సొగసు కన్పించకుండా దానిపై నొక పువ్వుల గడ్డ పరచింది.

"ఇప్పుడు గది కాస్త విశాలంగా వున్నట్టు లేదూ? మీక్కావలసిన పెయింటింగు నన్న డిగితే తీసి యిస్తాను" అంది

రెక్కలు విరిచి కట్టేసిన పావురం అతని మెదడులో మెదిలింది - మాట్లాడకుండా తలూపేడు

* * *

సుందరయ్య కొడుకు అడుగు వెయ్యడం మొదలు పెట్టేడు - భార్య మళ్ళీ గర్భవతి.

"ఉదయం నేనిక్కడ పెట్టిన కుంచె లేమయ్యాయి?" సుందరయ్య అడిగాడు భార్యని.

"వీడికి నడకొస్తోందిగా వాటిని లాగే స్తుంటే నేనే తీసి ఆ పై అలమార్లో పెట్టాను" అంటూ వాటిని తెచ్చి అందించింది.

కొడుకుతనకుంచెలు లాగేడంటే ఆశ్చర్య మనిపించింది సుందరయ్యకి. వాడు తనలా ఓ ఆర్టిస్టు అయ్యేకంటే తన మామయ్యలా దొడ్డ మనసున్న వ్యక్తిగా రూపు దిద్దుకుంటేనే తన కానందం.

"మన బాబుకి మంచి పేరు ఆలోచించే నండోయ్" అంది సుందరయ్య భార్య కొడుకు పుట్టినప్పుడు

"వీడి పేరు సీతారామయ్య అదెప్పుడో నిర్ణయమై పోయింది" అన్నాడు సుందరయ్య.

"అదేవిటి మీకులాగానే అంత పాత పేరా?"

"సీతారామయ్య మా మామయ్య నాకు జీవితాన్నిచ్చిన వాడు నా భవిష్యత్తు కోసం తన సుఖాల్ని త్యాగం చేసినవాడు. ఆయన కేమీ చెయ్యలేక పోయాను. ఈ మాత్రం కృతజ్ఞతన్నా..." ఆ పై మాట్లాడ లేదు. అంతే! ఆ పేరే ఖాయమైంది.

సీతారామయ్య లాంటి మేనమామలు నూటి కొక్కరు! అనుకున్నాడు సుందరయ్య ధూళిపట్టిన కుంచెల్ని శుభ్రంచేసి కొడుకును దగ్గరకు తీసుకుని వాడి కందించి వాడి ఆనందంలో తనూ పాలు పంచుకున్నాడు.

ఆ సంవత్సరం స్థానిక చిత్ర కళా పరి షత్తు వారు ప్రదర్శన ఏర్పాటు చేస్తే

మిత్రుల ప్రోద్బలంతో తానూ ఆ ప్రదర్శనలో పాల్గొన్నాడు సుందరయ్య. అంతకు ముందు వేసిన చిత్రాలతో పాటు ఎప్పటి నించో మనసులో మెదల్తూ కేన్వాస్ మీదికి జారని ఓ కొత్త చిత్రాన్ని కూడా చిత్రించి అందులో ప్రదర్శించేడు.

ఆ చిత్ర కళా ప్రదర్శనకు స్థానిక పెద్ద లెందరో వచ్చారు. సాంస్కృతిక శాఖా మంత్రి ప్రదర్శనను ప్రారంభించి ఉప న్యసించేరు.

"ఇంత చక్కని బొమ్మలు వేయగల చిత్ర కారులు ఈ జిల్లాలో మన రాష్ట్రంలో వుండడం ఎంతైనా సంతోషించ వలసిన విషయం ఇలాగే నటులూ రచయితలూ కూడా ఎందరో వుండి వుండొచ్చు. అటు వంటి కళాకారులందరి కోసం ఇక్కడొక కళాక్షేత్రాన్ని నిర్మించాల్సినఅవసరం ఎంతైనా వుంది. అందుకు నేను నా శాయశక్తులా కృషి చేస్తానని హామీ యిస్తున్నాను" అంటూ ఓ వాగ్దానాన్ని ప్రజల మధ్యకు విసిరేశారు. కళా కారులు తప్ప తతిమ్మా వారంతా హాలు అదిరి పోయేలా చప్పట్లు కొట్టేరు. కొన్ని వాగ్దానాలు చప్పట్ల హోరు లోని అంతమై పోతాయనిఅక్కడి కళాకారులకుబాగా తెల్సు.

మూడు రోజులు సాగిన ఆ చిత్ర ప్రదర్శనకు సుమారొకవంద పెయింటింగ్స్ వచ్చాయి. వాటిల్లో కొన్ని రేఖా చిత్రాలు కొన్ని ఓరియంటల్ పెయింటింగ్స్ మరి కొన్ని మోడరన్ ఆర్ట్‌కి సంబంధించిన చిత్రాలు.

ప్రదర్శనకు వచ్చిన వాటిల్లోంచి మూడు చిత్రాల నెంచిమూడోరోజున బహుమతులు ప్రకటించారు న్యాయ నిర్ణేతలు.

మొదటి బహుమతి సుందరయ్య ఇటీవల చిత్రించిన 'స్త్రీ - విలువ'కు వచ్చింది. బహుమతిగా నూట పదహార్లిచ్చారు. ఆ చిత్రం ఇంచు మించు ప్రతి ఒక్కరినీ ఆకర్షించింది.

ఎత్తుగా వుండే ప్రదేశానికి రిక్షాను లాక్కుని పోతుంటాడు రిక్షావాలా అతని కండలు శ్వేదంతో తడుస్తుంటాయి. ఆ టాపు లేని రిక్షాలో అతని ఎనిమిదేళ్ళ కూతురు కూర్చునివుంటుంది. ఆలమ్మాయి కాళ్ళ వద్ద సంసారానికి కావల్సిన సామాను కొంత వుంటుంది. ఆ అమ్మాయి ముఖంలో ఆనందం! తండ్రి ఒక్కడూ ఆ బరువును లాగలేక పోతున్నాడని కాబోలు రిక్షా వాని పదేళ్ళ కొడుకు రిక్షా వెనుక నుండి తోస్తూ అతనికి సాయపడుతున్నాడు. ఆ వెనుక వయ్యారంగా నడుస్తూ రిక్షా వాని భార్య, కాళ్ళకి కడియాలు, తల నిండా పూలు, జీవ కళనుట్టే పడే కళ్ళు, ఆమె ముఖంలో సంతోషం సంతృప్తి!

ఆయిల్ పెయింట్స్‌తో పెద్ద కేన్వాస్‌పై చిత్రించిన ఆ చిత్రం తాలూకు అందం విలువ చూడ వలసిందే గాని మాటల్లో చెప్ప వలసిందికాదు.

"ఇన్నాళ్ళకి మీ శ్రమకి ప్రతిఫలం ముట్టింది. ఎప్పుడు ఇలాంటి బొమ్మలే వేస్తూండండి" అంది సుందరయ్య భార్య ఆ రాత్రి తాను వేసిన మిగిలిన బొమ్మలు,కూడా అంతే విలువైనవని సుందరయ్య చెప్పాలను కున్నాడు కానీ చెప్పలేదు.

"కిరాణా వాడికీ, పాల వాడికీ ఎప్పుడూ పూర్తిగా చెల్లించేది లేదు. అనుకోకుండా వచ్చిన సొమ్ము కదా..."

భార్య అనేదేమిటో గ్రహించేడు సుందరయ్య. మౌనంగా బయటకు వెళ్ళి వాకిట్లో పరుచుకున్న వెన్నెల అందాల్ని చూస్తూ ఆలోచించడం మొదలు పెట్టేడు.

వెన్నెలలో ఎన్ని అందాలు? ప్రకృతిలో ఎన్ని రంగులు? ప్రకృతి లోని ఆ అందాలన్నీ కేన్వాస్ పైకి తెప్పించగలననుకోవడం చిత్ర కారుడి భ్రమే! ప్రకృతిలో వున్న ఎన్నో రంగుల లోనే జీవితంలో కూడా ఎన్నో అనుభూతులూ, కోర్కెలు, ఆశలూ, ఆశ యాలు, అనుభవాలూ, ఆ మాటకొస్తే జీవితమే ఓ రంగుల చిత్రం కాదూ?

ఆ మర్నాడు సుందరయ్య యింటికి తెచ్చిన వస్తువుల్ని చూసి అతని భార్య ఆశ్చర్య పోయింది.

"ఏమి టివీ?"

"దీన్ని ఈజిల్ అంటారు. బొమ్మలు వేసుకునే స్టాండు. మనక్కావల్సిన ఏంగిల్‌లో వుంచి బొమ్మల్ని నిల్చునే వేసుకోవచ్చును. ఈ రెండోది రంగులు కలుపుకునే పేలెట్"

"ఇప్పుడెందుకివీ? రాక రాక ఏదో ఒక బొమ్మకి డబ్బులొస్తే వాటిని లాగేనా ఖర్చు చేసేది? ఇంత కంటె ఎన్ని అవసరమైన ఖర్చు ల్లేవు?"

"ఎప్పట్నించో కొనాలనుకుంటున్నాను ఎలాగూ బొమ్మల వల్ల వచ్చిన సొమ్మే కదా అని..." అంతకుమించి చెప్పలేక పోయాడు.

"డబ్బుందికదాని కొనుక్కొస్తే సరి పోయిందా?వీటన్నిట్నీ పెట్టేందుకు చోటెక్క డుందీ కొంపలో? నా బాధ మీ కర్థం కాదు. మన నిర్వాకానికి మరో ప్రాణి కూడా భూమ్మీద కొస్తోంది. ఈ మారైనా ఓ రెండు గదులున్న యిల్లు చూడండి - అటక వున్న ఇల్లయితే కొంత పనికి రాని సామాను దానిమీద పడెయ్యవచ్చు"

ఆ విషయమై ఆ తర్వాత మరి ఆలోచించనే లేదు సుందరయ్య.

* * *

"నే చెప్పిందేం చేశారూ?" అడిగింది సుందరయ్య భార్య చంటాడిని ఒళ్ళోకి తీసుకుని కూర్చుంటూ.

"దేని గురించీ" ఈజిల్ మీది పెయింటింగ్‌కు తుది మెరుగులు దిద్దుతూనే అడిగాడు.

"అదే ఇంటిని గురించి ఇద్దరుగా వచ్చాం యీ గదిలోకి నలుగురయ్యాం"

"చూస్తున్నావుగా - ఖర్చులూ"

"అప్పుడే ఏమయిందీ? ముందుంది పండగ? వచ్చే యేడు పెద్దాడిని స్కూల్లో వేయాలి - పుస్తకాలకనీ, బట్టలకనీ..."

సుందరయ్య చిత్రంలో లీనమయ్యేడు.

"ఖర్చులు పెరుగుతున్నాయని భయపడి మానుకోవడం పురుష లక్షణం కాదు - ఖర్చులుకు తగ్గట్టు సంపాదించాలి"

భార్య అనేదేమిటో అతనికి తెల్సు ఏ ఓవర్ టైమో చేసి పగలూ రాత్రీ కష్టపడైనా సరే సంపాదించాలని ఆమె అభిప్రాయం.

తమకు కేటాయించిన పని డ్యూటీ టైంలో చేయకుండా ఓవర్ టైంలో చేసే వారూ? పై వారికి భజన దాసులై పని చేయకుండానే ఓవర్ టైం వేసుకునే వారు కంపెనీలో చాల మందే వున్నారు. కానీ వారి కోవలోకి జేరి తన అసమర్థతను చాటుకోవ డం సుందరయ్య కిష్టం లేదు. ఆ మాట కొస్తే అతను చేసే వుద్యోగమే అతని తెలివి తేటలకు తగినది కాదని అతని నమ్మకం. బతకడానికి డబ్బు కావాలి కాబట్టే ఆ డబ్బు సంపాదించడానికి ఏదో ఒక పని చెయ్యాలి కాబట్టే సుందయ్య ఆ కంపెనీలో పని చేస్తున్నాడు. అక్కడ పని చేసే మనుషుల్లో అతనికి ఆత్మీయత కన్పించేది కాదు. వారిలో కుంచించుకు పోయిన స్వభావం కన్పించేది. గానుగల్ని తిప్పే ఎద్దుల్లా తప్ప ఆలోచించ గల మెదడున్న మనుషుల్లా అక్కడి జనం ఉండరని అతను చాలా మార్లే అనుకున్నాడు. కొన్ని వందల చదరపు గజాల స్థలంలో వున్న ఆ కంపెనీ కంటే అతను నివశించే ఒక్క యిరుకు గదే ఎంతో విశాలంగా కన్పించేది!

"నేను మాట జారి చెడ్డదాన్నివుతున్నానే గాని మీరు మీ మార్గం నుంచి ఒక్క అంగుళం యివతలికొచ్చి ఆలోచించట్లేదు" మూతి ముడిచేసుకుంది. సుందరయ్య భార్య

క్షణమాగి ఆమె వంక చూశాడు సుందరయ్య పిల్లాడికి పాలిస్తోందామో అర మోడ్పు కన్నులతో తల్లి ఒడిలో పడుకుని ఆత్రంగా పాలు తాగే చంటాడిని చూస్తే ముచ్చటేసింది. ఆ దృశ్యం అతనికెంతో మనోహరంగా తోచింది. రెప్ప వాల్చకుండా కొంత సేపు చూస్తునే వుండి పోయాడు. ఆ దృశ్యం అతనిని రెండు రోజులు వేటాడింది. మూడో రోజుకల్లా 'మాతృమూర్తి' అనే కేప్షన్‌తో ఒక చిత్రం సృష్టించ బడిందాయన కుంచ నుంచి ఆ చిత్రమే ఆ తర్వాతి కాలంలో అతనికి మంచి పేరు తెచ్చి పెడు తుందని అతనికి గాని అతని భార్యకు గాని అప్పుడు తెలీదు.

* * *

ఏళ్ళు గడుస్తున్నాయి. సుందరయ్య పిల్లలు పెరిగి పెద్దవారౌతున్నారు. వాళ్ళ బాగోగులు ఆయన భార్యే చూసుకుంటుంది. ఆమె పోరు పడ లేక ఏలాగో రెండు గదులు పోర్షన్ లోకి మారేడు సుందరయ్య అతని జీవన సరళిలోనూ మార్పొచ్చింది.

"ఉన్న కాసింత చోటునూ ఈయన బొమ్మలే ఆక్రమించేస్తున్నాయి. చదువు కోడానికీ, స్నేహితులొస్తే కూర్చొని మట్లాడుకోడానికి ఇంట్లో వీటే లేకుండా పోతోంది. వాటిని అమ్మేసినా కొన్ని అవ సరాలు తీరేవి" చిన్నకొడుకు తల్లితో అనడం విన్నాడు సుందరయ్య అతనికి కోపం రాలేదు.

మరో రెండేళ్ళకే సుందరయ్య పెద్ద కొడుక్కి ఉద్యోగమొచ్చింది. పెళ్ళికూడా అయింది. కోడలొచ్చాక సంసారం మూడు గదుల ఇంట్లోకి మారింది.

ఇన్ని మార్పులొచ్చినా ఇల్లు చాలటం లేదనీ, సంపాదన సరిపోవటం లేదనీ సుందరయ్య భార్య సాధింపు సాధింపులానే వుండి పోయింది. సుందరయ్య ఏమీ చెయ్య లేని పరిస్థితిలో వుండి పోయాడు. ఈ లోగా చేసింది చాలును ఇక విశ్రాంతి తీసుకోమని కంపెనీ సుందరయ్యను రిటైరు చేసింది.

సుందరయ్య కిప్పుడు పూర్తి విశ్రాంతి నెలకు మూడొందల రూపాయల పెన్షనూ, అంత వరకూ వేసిన దాదాపు యాభై చిత్రాలే అతని ఆస్తులు.

క్రమేణా కాల ప్రవాహంలో విలువలు మారుతుండడం గమనించేడు. సుందరయ్య పనికి రాని చాల సామాన్లతో బాటు సుందరయ్య వేసిన చాలా చిత్రాలు కూడా నెమ్మదిగా అటక ఎక్కేశాయి.

అయితే రోజు మొత్తం మీద ఎక్కువ ఖాళీ దొరకడం వల్లనో, మనస్తాపం ఎక్కువ వడం వల్లోనో ఏమో ఇప్పుడు చిత్రాలు ఎక్కువగానే గీస్తున్నాడు సుందరయ్య కానీ వాటిల్లో ఏదో మార్పు వచ్చింది.

అంతర్లీనంగా ఏదో సందేశమో, జీవిత చిత్రణో, అస్తవ్యస్త సాంఘిక పరిస్థితులో... ఆ చిత్రాల్లో ముఖ్యంగా తొంగి చూసేవి.

రాజధాని నగరంలో భారీ ఎత్తున ప్రభుత్వం జరప తల పెట్టిన చిత్రకళా ప్రదర్శనకు సుందరయ్య చిత్రాల్ని కూడా పంపమని అతని ఆప్తమిత్రుడు రాఘవయ్య సూచిస్తే కాదనలేక పోయాడు సుందరయ్య. కొత్తగా వేసిన చిత్రాలతో పాటు అటక పైనున్న చిత్రాల్లోంచి కొన్నింటిని ఎంపిక చేసి, వాటిని రాఘవయ్య ద్వారానే పంపేడు.

చిత్ర కళా ప్రదర్శన బ్రహ్మాండంగా ఏర్పాటు చేయబడిందనీ, వందల కొద్దీ జనం తొలి రోజునే అమితోత్సాహంతో తిలకించారనీ పేపర్లలో వార్త చదివి చాలా సంతోషించాడు సుందరయ్య.

ఆ సాయంత్రం ఏటి ఒడ్డుకు వ్యాహ్యాళి వెళ్ళిన సుందరయ్య మరి రాలేదు! ప్రకృతి నాస్వాదిస్తూనే అందులో ఐక్యమై పోయాడు. ఆ మర్నాటికి గాని ఆయన పోయిన సంగతి ఎవరికీ తెలియలేదు.

మూడో నాడు సుందరయ్య పేర ఒక టెలిగ్రాం వచ్చింది. చిత్ర కళా ప్రదర్శనలో అతని 'మాతృమూర్తి' చిత్రానికి బహుమతి వచ్చిందనీ, 'స్త్రీ విలువ'; 'హింస' చిత్రాలు చెరియొక ఐదు వేల రూపాయలకూ అమ్ముడు పోయాయనీ, వెంటనే బయల్దేరి రావల్సిందనీ రాఘవయ్య ఇచ్చిన తంతి అది.

వార్త తెల్సి సుందరయ్య భార్య భోరున ఏడ్చింది. తండ్రి దహన సమయంలో కూడ కంట తడిపెట్టని కొడుకుల కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. సుందరయ్య జీవించి వుంటే వారిని చూసి ఆనందబాష్పాలు రాల్చేవాడేమో!

* * *

ఇప్పుడు సుందరయ్య వేసిన చిత్రాలన్నీ అటక మీంచి కిందికి దిగేయి మూడు గదుల ఆ యింటి ముందుగదిలో సుందరయ్య వేసిన చిత్రాలు అందంగా అమర్చబడ్డాయి. ఆ చిత్రాల్ని ప్రదర్శించడానికి గాని, కొనుగోలు చేయడానికి గాని వచ్చే వారి కోసం ఆ గదిలో నాలుగు కుర్చీలు ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి. సుందరయ్య పెళ్ళికి విడిగా తీయించుకున్న ఫోటో, అతను వాడిన కుంచెలూ, రంగులూ, యితర పరికరాలు ఒక ప్రక్క ఆయన జ్ఞాపకార్థం అందంగా అమర్చబడ్డాయి!